

Ρώσοι Νεομάρτυρες και ομολογητές: Το μαρτύριο του Μητροπολίτη Βενιαμίν

[/ Πεμπτουσία](#)

Ο Μητροπολίτης Πετροπόλεως Άγιος Βενιαμίν

Ο Μητροπολίτης Πετροπόλεως Άγιος Βενιαμίν ήταν άνθρωπος με πολλή χάρη Θεού και διακρινόταν για την πίστη, την ανδρεία, τη σοφία και την απλότητά του. Ειδικά για την απλότητά του ήταν πολύ αγαπητός στους Ρώσους.

Το 1917, όταν την εξουσία είχε καταλάβει η προσωρινή επαναστατική κυβέρνηση του Κερένσκυ, εξελέγη Μητροπολίτης Πετροπόλεως. Η εκλογή του έγινε κατά τρόπο απόλυτα δημοκρατικό. Τη χρονιά εκείνη έγινε για πρώτη και τελευταία φορά καθολική ψηφοφορία για την εκλογή μητροπολίτου. Ο Βενιαμίν εξελέγη σχεδόν παμψηφεί, χάρη στην γενική αποδοχή και εκτίμηση του απλού λαού. Είναι χαρακτηριστικό ότι όλοι οι ψήφοι των εργατών δόθηκαν υπέρ αυτού.

Παρόλο που για την πλειονότητα των ανθρώπων, η ανάδειξή τους στα ανώτερα αξιώματα αλλάζει λίγο πολύ το χαρακτήρα και τη συμπεριφορά τους, δεν συνέβη το ίδιο και με τον Βενιαμίν. Παρέμεινε απλός και ταπεινός. Με απλότητα και αγάπη πήγαινε όπου τον καλούσαν και κατά προτίμηση στις φτωχογειτονιές της πρωτεύουσας, για να συμπροσευχηθεί με τους φτωχούς ανθρώπους ή ακόμα να τους κάνει και διάφορες εκκλησιαστικές Ακολουθίες που επιθυμούσαν. Οι εργάτες τον παρακαλούσαν συχνά να τους κάνει κάποια βάπτισμα στο σπίτι και ο μητροπολίτης με πολλή χαρά κατέβαινε στα σκοτεινά υπόγεια, ντυμένος με ένα απλό ράσο, χωρίς τα εξωτερικά διακριτικά της υψηλής ιερωσύνης.

Ο Μητροπολίτης Βενιαμίν ήταν από τους λίγους ποιμένες που ήξερε να ξεχωρίζει τα όρια της Εκκλησίας και της πολιτείας. Στεκόταν πάντα μακριά από τα πολιτικά πάθη και διαμάχες. Αγωνιζόταν να ελευθερώσει την Εκκλησία από την πολιτική και την ανάμιξή της στις πολιτικές διαμάχες...

... Ο εισαγγελέας στην αγόρευση του ζήτησε να καταδικασθεί ο Βενιαμίν σε θάνατο σαν «εχθρός του λαού». Στη συνέχεια εκάλεσε το μητροπολίτη να απολογηθεί για τελευταία φορά.

-Μέχρι τώρα, του είπε, μας μιλούσες κάθε φορά για άλλους! Τώρα να μας πεις κάτι για τον εαυτό σου!

Ο μητροπολίτης σηκώθηκε ήρεμα και είπε:

«Για τον εαυτό μου! Τί να σας πω για τον εαυτό μου; Εκείνο που μου στοίχισε περισσότερο κατά τη δίκη αυτή είναι ότι η κατηγορούσα αρχή με χαρακτήρισε “εχθρό του λαού”. Όχι. Είμαι ένα νομιμόφρον τέκνο του λαού μου, τον αγαπώ και πάντοτε τον αγαπούσα. Του αφιέρωσα τη ζωή μου και είμαι ευτυχής ότι ο λαός μου, αυτοί οι απλοί άνθρωποι, μου ανταπέδωσαν την αγάπη και αυτοί είναι που με ανέδειξαν στη υψηλή αυτή θέση που κατέχω στην Εκκλησία... Δεν ξέρω τί θα αποφασίσετε για μένα ζωή ή θάνατο. Μα ό,τι και αν αποφασίσετε, θα το δεχθώ με την ίδια ψυχική άνεση και γαλήνη, στρέφοντας τα μάτια μου προς τον ουρανό. Ό,τι και αν αποφασίσετε για μένα, θα κάμω το σημείο του τιμίου και ζωοποιού Σταύρου (και λέγοντας αυτά ο μητροπολίτης έκανε τον σταυρό του με ευλάβεια) και θα πω: Δόξα Σοι, Κύριε. Για όλα. Για όλα».

Η απόφαση του δικαστηρίου βγήκε στις 5 Ιουλίου 1922. Ο μητροπολίτης Βενιαμίν μαζί με άλλους εννέα καταδικάστηκαν σε θάνατο...

Πριν την εκτέλεσή του ο μητροπολίτης έστειλε μια θαυμάσια εγκύκλιο επιστολή στους κληρικούς του, την οποία παραθέτουμε:

«Παιδί και έφηβος διάβαζα πολύ τους βίους των Αγίων. Με ενθουσίαζε τότε ο ηρωισμός τους, η άγια εμπύχωσή τους. Μα και λυπόμουν πολύ βαθιά που δεν είχαμε πια τους ίδιους καιρούς και δεν μας ήταν πια δυνατό να δοκιμάσουμε αυτά που υπέμειναν εκείνοι!

Αλλά να! Οι καιροί άλλαξαν. Και ανοίγεται και μπροστά σε μας η δυνατότητα, να υποφέρουμε και μεις για τον Χριστό, από δικούς και ξένους!

Είναι βέβαια βαρύ -πολύ βαρύ- να υποφέρει κανείς! Μα κατά το μέτρο των παθημάτων μας, μας στέλνει ο Κύριος και την παρηγορία και τη δύναμή Του.

Όμως τί δύσκολο, να περάσει κανείς αυτόν τον Ρουβίκωνα!

Τι δύσκολο να επαφεθεί κανείς ολοκληρωτικά στο θέλημα του Θεού! Όταν γίνει αυτό, τότε ο άνθρωπος υπερπερισεύει από παρηγορία, δεν αισθάνεται ούτε τα δυσκολότερα παθήματα και μέσα στα μαρτύρια, γεμάτος από εσωτερική ειρήνη,

προσελκύει και άλλους προς το μαρτύριο, για να αισθανθούν και αυτοί την κατάσταση αυτή, στην οποία βρίσκεται ο μακάριος μάρτυρας. Γι' αυτά μιλούσα προηγουμένως σε άλλους, αλλά τα δικά μου παθήματα δεν είχαν φθάσει στο κατακόρυφο. Τώρα φαίνεται ότι υποφέρουμε σχεδόν τα πάντα: τη φυλακή, το δικαστήριο, τον δημόσιο χλευασμό, την καταδίκη σε θάνατο, τον εμπαιγμό του όχλου, την ανθρώπινη αχαριστία, την προδοσία, την αστάθεια και τα όμοια, την ανησυχία και την ευθύνη των άλλων ανθρώπων και μάλιστα γι' αυτή την Εκκλησία.

Τα μαρτύρια φθάσανε σήμερα στο απόγειό τους! Μα και η παρηγορία του Θεού σε μας είναι τώρα απέραντη! Είμαι γεμάτος χαρά και γαλήνη. Όπως πάντοτε! Ο Χριστός είναι η ζωή μας, το φως μας, η ανάπαυσή μας. Κοντά Του και μαζί Του είναι πάντοτε καλά. Και παντού καλά! Για την τύχη της Εκκλησίας δεν φοβάμαι. Πίστη χρειαζόμαστε. Περισσότερη πίστη. Και ιδιαίτερα εμείς οι ποιμένες της. Πρέπει να εγκαταλείψουμε την ελπίδα στον εαυτό μας, στην εξυπνάδα μας, στην μόρφωσή μας, στις δυνάμεις μας. Και να δώσουμε τόπο στην χάρη του Θεού!

Παράξενες είναι οι απόψεις μερικών, ενδεχομένως εξόχων ιερέων -εννοώ τον Πλάτωνωφ- ότι πρέπει να φυλάξουμε τις ζωτικές δυνάμεις, δηλαδή για χάρη τους να υποχωρούμε στα πάντα.

Και ο Χριστός τότε; Τί θα μας χρειάζεται ο Χριστός;

Όχι. Την Εκκλησία δεν την σώζουν ούτε οι Πλάτωνωφ, ούτε οι Τσεπούριν, ούτε ο Βενιαμίν! Ο Χριστός την σώζει! Η άποψη αυτή, στην οποία κολλήσανε μερικοί, είναι η καταστροφή της Εκκλησίας!

Όταν πρόκειται για την Εκκλησία δεν επιτρέπεται να σκεπτόμαστε τον εαυτόλη μας! Δεν επιτρέπεται να θυσιάζουμε την Εκκλησία για να σώσουμε το τομάρι μας. Η εποχή μας είναι για μας δικαστήριο! Οι άνθρωποι θυσιάζουν τα πάντα για τις πολιτικές τους πεποιθήσεις! Κοιτάξτε τί θυσίες κάνουν οι Εσέροι (Σοσιαλεπαναστάτες) και οι άλλοι κομματικοί. Εμείς οι Χριστιανοί, και ειδικότερα οι ιερείς, δεν θα πρέπει να δείξουμε ανάλογη τόλμη και ανδρισμό μέχρι θανάτου, αν έχουμε έστω και λίγη πίστη στο Χριστό και στην αιώνια ζωή;

Το ξέρω, είναι άσχημο πράγμα να συμβουλευεί κανείς τους άλλους... Η ιερατική σας συνείδηση θα σας υπαγορεύσει -πιστεύω- τί πρέπει να κάμετε... Στέλνω την ευλογία μου στον κλήρο. Γράφω ό,τι έχω στην καρδιά μου. Οι σκέψεις μου είναι συνδεδεμένες με τις δύσκολες ημέρες που διέρχομαι. Γι' αυτό δεν μπορώ να επεκταθώ σε άλλα πνευματικά ζητήματα

Βενιαμίν

Μητροπολίτης Πετρούπολης»

Ο μητροπολίτης Βενιαμίν μαζί με τους άλλους τρεις οδηγήθηκαν στον τόπο της εκτέλεσης έξω από την Πετρούπολη...

Ο μητροπολίτης βάδισε ήσυχά προς τον τόπον της εκτέλεσης, μονολογώντας προσευχές. Σε λίγο ακούστηκαν οι κροταλισμοί των όπλων και τα σώματα των μαρτύρων έπεσαν στο έδαφος...

Οι κομμουνιστές φοβούμενοι πιθανή εξέγερση των εργατών της Πετρούπολης, οι οποίοι υπεραγαπούσαν τον μητροπολίτη, απέκρυσαν, όσο μπορούσαν, το γεγονός της εκτέλεσης και διέδωσαν ότι ο μητροπολίτης μεταφέρθηκε στη Μόσχα...

Λίγο μετά την πτώση του αθεϊστικού καθεστώτος η Ρωσική Εκκλησία διακήρυξε την αγιότητα του ιερομάρτυρα μητροπολίτη Βενιαμίν.

[Συνεχίζεται]